

עמ"ת 58976/07/14 - עאיד מסאלמה נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עמ"ת 58976-07-14
01 אוגוסט 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: עאיד מסאלמה

באמצעות ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ

העורר

נ ג ד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי

המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט עטר), במ"ת 53065-06-14 מיום 14.7.14, בבקשת המדינה לעצור את העורר עד תום ההליכים, לפיה הורה בית המשפט קמא על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא, איזוק אלקטרוני, הפקדה כספית, וערבויות נוספות.

כתב האישום מייחס לעורר עבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בית המשפט קמא בהחלטתו נשוא הערר קבע קיומן של ראיות לכאורה, בדמות טביעת כף יד של העורר על מכסה המנוע של הרכב, באופן הדומה למי שסוגר את מכסה המנוע, כשפניו אל הרכב. נקבע, כי הגם שטביעה חיצונית על רכב, אינה יכולה להוות ראיה יחידה להרשעה, בנסיבות העניין, אופן עמידת העורר לצורך הותרת הטביעה, דהיינו, עמידה כשפניו אל הרכב ושתי ידיו פרושות על מכסה המנוע, אינו מתיישב עם מגע מקרי של עובר אורח ברכב. זאת ביחד עם גרסתו של העורר אשר הרחיק עצמו מהרכב, מחזקים אפשרות של מסקנה מרשיעה.

לכך מצטרפת העובדה כי הטביעה נמצאה יום לאחר שהרכב הושב לבעליו, וארבעה ימים לאחר הגניבה.

עילת המעצר נגזרת מעברו הפלילי של העורר, הכולל שתי הרשעות קודמות, כשהאחרונה בהן מיום 5.3.14 בגין עבירת דומה, וכן תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה.

על כן, נקבעה קיומה של עילת מעצר. נוכח החולשה הנובעת מכך שטביעת האצבע חיצונית, בחן בית המשפט קמא חלופת מעצר, והורה על שחרורו של העורר בתנאים הנ"ל.

ב"כ העורר מלין על כך, וטוען, כי התשתית הראייתית כנגד העורר חלשה, וכי לא ניתן לצפות מהעורר להסביר, שלושה חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום (אז פוענחה הטביעה), כיצד הגיעה טביעת כף ידו לחלק החיצוני של מכסה המנוע של רכב המתלונן. לטענתו, לא ניתן לשלול את ההסבר לפיו העורר נשען על הרכב עם שתי ידיו.

ב"כ המשיבה טענה כי הגם שמדובר בטביעה חיצונית, היא מיוחדת במינה, שכן היא מלמדת לא רק על העובדה שהעורר נגע ברכב עובר לגניבתו, אלא שאף סגר את מכסה המנוע שלו. בכך יש חיזוק לנסיבות נגיעתו של העורר ברכב, אשר אינן תמימות.

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים, ועיינתי בתיק החקירה, נחה דעתי כי דין העורר להתקבל.

עסקינן בראיה נסיבתית. נכון כי הראיה איכותית יותר מאשר טביעת אצבע סתמית שהוטבעה על חלק חיצוני של הרכב, כי היא מלמדת אותנו גם על אופן הטבעתה, דהיינו, השענות עם שתי הידיים על מכסה המנוע של הרכב.

אלא שמכאן ועד למסקנה בלעדית אין, כי העורר היה מעורב בגניבת הרכב, הדרך ארוכה.

ראשית, מועד הטבעתה של הטביעה אינו ידוע. בית המשפט קמא סמך ידו על כך שהמעתקים נלקחו מהרכב ארבעה ימים לאחר גניבתו, ויום לאחר מציאתו, כראיה לכך שהעורר נגע ברכב בתקופה זו. אלא שלא ניתן לשלול כי העורר נגע ברכב קודם לכן, דהיינו, ימים ספורים לפני הגניבה, והטביעה נותרה שם עד ליום הגניבה.

אשר להעדר הסבר, גם כאן אין לדקדק עם העורר, שהרי הוא התבקש ליתן הסבר לאירוע שאירע שלושה חודשים קודם לכן, ויכול אף להיות אירוע זניח כהישענות על רכב.

לבסוף, צורת הטביעה יכולה לבסס כטענת הסניגור, גם השענות על הרכב עם שתי ידיים פרושות. אין לומר כי הטביעה יכולה לבסס מסקנה אחת ויחידה, והיא, מעורבותו של העורר בגניבת הרכב.

אשר על כן, אני מקבלת את טענת הסניגור לפיה החולשה הראייתית גדולה.

לפיכך, אני מורה על שינוי תנאי השחרור, באופן שיתאימה לחולשה הראייתית, ומורה כי מעצר הבית יהיה לילי בלבד בין השעות 22.00-6.00 בפיקוח ערבים וללא צורך באיזוק אלקטרוני.

יתר התנאים ישארו על כנם.

המזכירות תעביר את ההחלטה בפקס לצדדים, לאלתר.

ניתן והודע היום, ה' אב תשע"ד, 01 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.